

κας του άπάνω στο ύλικό που βρέθηκε στη διάθεσή της και σά να βάλθηκε αυτός, ζηλεύοντας τη δόξα της ταιριαστής του συντρόφισσας, να συνθέσει το τελειωτικό άριστούργημα μιας βροβαροσύνης.

ΛΙΑΗ Μ. ΙΑΚΩΒΙΑΗ

ΣΤΙΧΟΙ

11

Τριγύρω άπλώθηκε παντού, στον ούρανό,στη θάλασσα ή σιωπηλή μου λύπη
και μόνο ακούεται ή βροχή που πέφτει άργή,μονότονη
και της καρδιάς μου οι χτύποι.

Φύλλα χινοπωριάτικα, που σιάδεια κλώνια τρέμετε
και στις γωνιές του δρόμου,
πώς ο σιγαληνός ρυθμός σας ήρθε άπόψε κι άγγιξε
τάχνοβυστο όνειρό μου !

12

Να πλέξω στα δαχτύλια μου το μούντωμά σου, Νοέβρη,
και τις χοντρές σου στάλες
να νοιώσω, επόθησα, βαρειές στο πρόσωπο, μεγάλες
σά θάρθει πάλι ο άπελπισμός με το βραδι να μ'εύρει.

Κι άπ'τα κλωνιά που έσάλευσαν άπάνω μου, μια χάρη
μονάχα θα ζητήσω
σάν καθαρίσει ο ούρανός και λάμψει το φεγγάρι
του τραγουδιού τους το ρυθμό στο στίχο μου να
[κλείσω.

13

Κάτι σάν ύπουλο φτερό μες στον ύγρον άγέρα
τρέμει ή ψυχή, τρέμει ή ψυχή.
Βραχνή αντίλαλησε ή φωνή του κορακιού άπό πέρα,
στα φύλλα πέρασε μια πνοή.

'Ωϊμέ ! Δέν ξεραθήκαν, πράσινοι ακόμα, οι κλώνιοι,
τα φύλλα δέν έστρώσανε τη γή.
Που θα σ' ακούσω ξερημικό, γλυκό-γλυκό μου δηδόνι,
σε ποιό κλωνάρι, ποιά φραγή ;

14

Πλαγιά ολοπράσινη, μακριά, με τα σπιτάκια άνάρια
χλωροστεφάνωντα όλα,
πάνω στον αυγινό ούρανό της ράχης σου ταχνάρια
με χρώματα ζωγραφισμένα άδρα και φεγγοβόλα.

Τώρα που αυξάνει τ'όρθριο φώς κι άργά ή δμιχλή
πώς την ψυχή μου εύφραίνει [λυώνει

το φέγγος σου τ'ανάλαφρο, δειλή, μικρή άνεμώνη,
άπό την πρώτη, άθώα ματιά του γήλιου φιλημένη !

15

Μές στην όγρην άστροφεγγιά πώς ρεύει ή γνώμη μου
[όρφανή,
και πώς ή σκέψη άργοπατεί μες στην άριάν άντάρα!
Κάτι του κάκου άποζητώ. Δέ μου το δίνουν οι ού-
[ρανοι
μήτε ή μαραζωμένη γή που πλέει στη βουβαμάρα.

"Ένα τραγούδι, μια φωνή και ξένη ακόμα άλαργινή
και σάν το σέφουνα άς έρθει, κι άς πέσει σάν κατάρρα!
Μά στην όγρην άστροφεγγιά χλωμαίζει ή γνώμη μου
[όρφανή
κι' άλί μου, ή σκέψη άργοπατεί μες στην άριάν άν-
[τάρα.

16

Βράδι, πώς ήρθες άξαφρο και μ'ήυρες δίπλα στα νερά
να όνειροπλέκω πάλι !

πλάϊ στ' άπαλόστρωτα νερά που ή σκέψη παίρνει
[άλλα φτερά
κοι ο' άλλα πέλαγα τραβάει κι άλλη γυρεύει άγκάλη !

'Ω βράδι, άργόπορο άλλοτες, μά πάντα πλάνο τόσο
και πάντα ώραίο, έκστατικό
άχ ! άν μπορούσα μια στιγμή τα χέρια μου νακλώσω
και ναληθέψει τ'όνειρο, ο' εσέ, που κρυφοτώ !

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΤΖΙΝΗΣ

— 'Ο γιατρός κ. Μ. Γιαννάτος 'Αθηνέλης του
Νοσοκομείου ή «Σωτηρία» μάς έστειλε το ακόλουθο
γράμμα.

'Αγαπητέ "Νουμά,"

Είχα μια ιδέα, και σ'τήνε γράφω :

Να κάμεις μια είδεποίηση, παράκληση (επως θέ-
λεις τη διατυπώνεις) και να λές, πώς ένεκα των βα-
ρειών θυσιών, που ύφίστασαι, για να εκδιδεις το φύλ-
λο, επείος φίλος του «Νουμά» θέλει, μπορεί όλικώς να
τόνε συνδράμη. Κι άλλα περιοδικά το ίδιο έκαναν
σε δύσκολες τους περιστάσεις. Έγώ άρχίζω πρώτος
και θα σε στέλνω 10 δραχ. κάθε μήνα, άρχίζοντας
άπό το Γεννάριη. Πιστεύω πώς θα καταδεχθής το
ελάχιστο αυτό ποσό.

Με άγάπη κ' έχτίμηση
Μ. ΓΙΑΝΑΤΟΣ ΑΘΗΝΕΑΣ